Я від садів, о синове гори, до вас прибуваю,
З мирних садів, де природа, плекаюча й плекана пильно,
Хатня й терплива, живе з людьми трудолюбними разом.
Ви ж, о величні, підноситесь, наче титанів родина,
В світі мирнішім, належні собі лиш та небу, що вашим
Батьком-живителем є, та землі, що для вас вона мати.
Жаден із вас не ходив по науку до людської школи,
І ви рветеся, один понад одним, з міцного коріння
Вгору, веселі і вільні, і ловите простір руками
Дужими, наче орлове здобичу, і в хмари піднебні
Світло і велико соняшні крони скеровані ваші.
Світом є кожен із вас, наче зорі високого неба,
Кожен, як бог, живете ви в яснім і свободнім союзі.
О, коли б рабство я зносити міг, я б не заздрив ніколи
Вам, дерева?, і горнувся б охоче життю межи людом —
І, наколи б до людей не був би прикутий я серцем,
Де вкоренилась любов, як охоче я жив би під вами!